

Donna Ashcroft

Aftellen naar kerst

Holly Devine veegde onwillekeurig een traan van haar wang, terwijl ze de met sneeuw bedekte oprit van haar tante Clara op sjokte en vooral probeerde om niet uit te glijden. De sneeuw was diep en de zwarte koffer die ze een paar uur eerder haastig had ingepakt bracht haar met een ruk tot stilstand omdat hij in een sneeuwhoop bleef steken. Ze liet de handgreep van de koffer los in een verwoede poging om overeind te blijven staan, maar haar voeten gleden onder haar weg. Met gespreide benen tuimelde ze achterover en ze raakte de grond hard toen ze onhandig neerkwam. 'Au,' piepte ze toen haar kont het bevroren oppervlak raakte en smeltende sneeuw door haar jas begon te sijpelen en haar toch al koude ledematen nog verder verkilde. 'Nou, dat is wel de perfecte afsluiting van deze avond,' mompelde ze, terwijl ze nog een traan wegveegde. Bibberend keek ze naar de witte gevel van Beach Cottage. Het licht in de knusse woonkamer was uit, maar ze kon nog net de gezellige, vreugdevolle aanwezigheid van een kerstboom ontwaren. Het was alsof hij haar uitlachte.

In de zwarte handtas die naast haar lag, ging Holly's telefoon af. Ze pakte hem eruit en zag het nummer van haar tweelingzus, Lucinda Devine, voordat ze die wegdrokte. Toen hees ze zichzelf overeind en legde ze licht hinkend de laatste paar stappen naar Clara's huis af. Ze drukte op de deurbel en deed een stap naar achteren om de excentrieke paarse voordeur in zich op te kunnen nemen, omlijst door witte bakstenen. Het huis had twee grote ramen met glas-in-loodwerk en

een rieten dak dat doorliep tot boven de veranda. Holly was door de jaren heen al vaak op bezoek gekomen, maar was hier niet meer geweest sinds haar vierentwintigste verjaardag, drie jaar eerder. Grappig hoe ze nu, op de avond dat haar leven was geïmplodeerd, voor geen goud ergens anders wilde zijn.

Holly drukte weer op de deurbel, terwijl een zwarte kat over het tuinpad kwam aansluipen en daarbij kleine voetafdrukken in de glinsterende sneeuw achterliet.

‘Cleopatra?’ Holly boog zich voorover om de kat over haar zachte vacht te strijken, voordat ze de riem van haar dikke marineblauwe jas steviger aansnoerde. Normaal gesproken zou ze een muts, een sjaal en handschoenen dragen, maar ze had Guildford zo overhaast verlaten dat ze niet de tijd had gehad om goed over haar bagage na te denken. De kat schoot er opeens vandoor en ging naar de zijkant van Clara’s huis, voordat ze door de metalen poort in de achtertuin verdween. Na een laatste blik op de voordeur geworpen te hebben, volgde Holly haar.

In de zomer stond tante Clara’s achtertuin vol met asters, chrysanten, madeliefjes, lavendel, zonnebloemen en lelietjes-van-dalen, die een prachtige, bontgekleurde border vormden voor het niervormige groene gazon. Deze avond waren de bomen en bloembedden bedekt met een dikke laag sneeuw, waardoor het iets magisch had. Kleine roze, witte en blauwe lampjes twinkelden in de duisternis en verlichtten het pad naar de achterkant van het terrein, waar Clara’s enorme schuur, oftewel het Gin Palace, stond. Zelfs van hier kon Holly het zachte licht achter de ramen zien, wat erop wees dat de schuur in gebruik was. Toen ze dichterbij kwam en op de houten vlonders stapte, hoorde ze muziek en gelach. Even aarzelde ze, omdat ze zich afvroeg of ze vanavond nogmaals een groep vreemdelingen onder ogen kon komen. Maar ze kreeg niet de kans om te beslissen, want opeens ging de deur

van het Gin Palace open en stond Clara Devine in de deuropening. Ook al was ze negenenzestig, toch droeg haar tante een stijlvol aqua-kleurig broekpak en was de witte wolk haar op haar hoofd in een modieus kapsel geknipt.

‘Holly!’ Clara’s vuurrode lippen vormden een grote, harte-lijke grijns en haar felblauwe ogen fonkelden achter haar rode bril. ‘Je slaapkamer is al klaar, dat heb ik geregeld zodra je belde. Je mag zo naar boven, maar kom even binnen om tegen iedereen hallo te zeggen. Je kent nog wel wat mensen van je vorige bezoeken. Het is ijskoud buiten.’ Ze deed een stap naar achteren en gebaarde dat Holly naar binnen moest komen, om vervolgens snel de deur achter haar te sluiten.

Het Gin Palace was een beetje als de TARDIS uit *Doctor Who*. Hoewel hij er van buiten doodnormaal uitzag – een gebouw van baksteen met een leistenen dak en een houten veranda – was het er binnen enorm. Links van de deur zat een keukenhoek, compleet met een gootsteen, vaatwasser, aanrecht en planken vol ingrediënten. Deze werd gescheiden van de rest van de ruimte door glazen schuifdeuren. Tegen de muren van de hoofdruimte stonden hoge kasten met gedetailleerd houtwerk en ronde handgrepen. In het midden stond een enorme eettafel van eikenhout, waar vier vrouwen van rond Clara’s leeftijd op witte houten stoelen zaten, compleet met gehaakte kussentjes. Ieder van hen had een vol glas gin voor zich; twee waren aan het drinken terwijl de anderen aan het breien waren. Er stond een platenspeler open op een vloerkleed en Tom Jones zong over een seksbom terwijl Clara verder de ruimte in huppelde.

‘Allemaal, dit is het meisje van mijn broer, Holly. Ze is mijn favoriete familielid, waarschijnlijk omdat ze de enige is die nog niet bedreigd heeft om me te onterven.’ Clara lachte, terwijl ze haar arm door die van Holly haakte en haar dichter naar de groep trok. ‘Bovendien is ze een geniale grafisch ontwerper, de beste uit haar jaar.’ Clara wees naar de andere kant

van de ruimte. ‘De vrouw met de strenge bruine knot die naar de servieskast loopt om een drankje voor je te maken is Dee Walker.’ De vrouw, die vroeg in de vijftig leek, was niet groter dan een meter zestig en paste waarschijnlijk makkelijk onder Holly’s kin. Ze goot ongeveer een halve fles gin in een bolvormig glas, voordat ze er een scheut tonic en wat ijs aan toevoegde. ‘Dee is een genie in de keuken: ze werkt bij de Sunshine Hideaway, een alleraardigst gastenhuis zo’n twee kilometer verderop.’

‘Niet in een keer opdrinken.’ Dee bood Holly het glas aan en glimlachte naar haar voordat ze weer aan de tafel ging zitten, naast een regenboog van een dame die een jas met roze, gele en rode strepen droeg en daarbij een donkergroene legging. Ze had haar zo zwart als kool en roze wangen.

‘Dat is Madge Fernsby. Misschien herinner je haar nog wel, die kwam de vorige keer dat je hier was ook langs,’ ging Clara verder. Madge wuifde met haar vingers zonder een steek in haar breiwerk te missen. ‘Madge en ik zijn op dezelfde dag met pensioen gegaan van de Sunflower Island-middelbare school. Ze gaf kunstles, weet alles van iedereen en vertelt dat graag door. Naast haar zit Sally Loughty, een schat van een vrouw en onze plaatselijke Schot. Zij is vorig jaar naar Sunflower Island verhuisd. Sally werkte op Downing Street.’ Clara tikte tegen haar neus. ‘Gerucht gaat dat ze een spion is.’

De bleke vrouw met fijne gelaatstrekken nipte van haar glas voor ze grijsde. Ze droeg een tulband met luipaardpatroon, die omlijst was door pluizig grijs haar. Haar nek ging bijna volledig verborgen achter een dikke zwarte ketting. Sally grinnikte en het heldere geluid van haar melodieuze gelach vulde de kleine ruimte. ‘Een gerucht dat ik zal bevestigen noch ontkennen. Fijn je te ontmoeten, Holly. Ik kom er graag achter of de appel niet ver van de boom valt.’ Ze bood haar een hand vol zilveren ringen aan en Holly schudde die, terwijl haar maag samenkromp.

‘Ik ben absoluut niet zo interessant als tante Clara of als jullie, als ik dit allemaal zo hoor,’ gaf Holly bedremmeld toe. Ze zette haar koffer op het kleed naast een kleine elektrische kachel, voordat ze een slok nam uit het ginglas en zich bijna verslikte – haar drankje was bijzonder sterk.

‘Dat bepalen wij wel. Ga lekker zitten, ik ben Jade Kirby. Wij kennen elkaar nog niet.’ Een elegante vrouw met roze haar dat geknipt was in een ruige *pixie cut* legde haar breiwerk neer en wees naar de stoel naast haar. Ze had wat Lucinda een *blessed* botstructuur zou noemen en benen waarop een giraffe jaloers zou zijn. Ze waren gestoken in een wijde yogabroek in een zachtblauwe kleur. ‘Wij zijn de leden van het Women’s Institute. De enige die ontbreekt is Beth Middleton. Ze is vierentwintig en de benjamin van onze groep. Het is vandaag de verjaardag van haar dochter en ze is druk in de weer met een hoop vierjarigen, daarom kon ze het niet halen. Die ontmoet je de volgende keer wel.’ Terwijl Holly ging zitten, klopte Jade haar vriendelijk op haar schouder. ‘Aan je gezicht te zien heb je al een zware avond achter de rug.’

Holly wreef over haar ogen, zich ervan bewust dat ze waarschijnlijk nog rood waren van het huilen. Ze had halverwege de treinreis van Guildford naar de zuidkust haar make-up geïnspecteerd en was er toen achter gekomen dat haar mascara over haar wangen was uitgelopen. Na flink wat schrobben was het er eindelijk af. Ze had wat nieuwe opgedaan nadat ze de late veerboot had gepakt die haar de laatste paar kilometer over het Kanaal naar Sunflower Island had gebracht, maar daarvan was het merendeel ook alweer verdwenen. ‘Ik heb betere avonden gekend.’ Holly nam een slokje gin dat door haar keel gleed en haar opwarmde.

‘Wil je erover praten?’ Clara ging bij hen aan tafel zitten, een ernstige uitdrukking op haar gezicht.

‘Ik zou niet weten waar ik moest beginnen.’ Holly nam nog een flinke slok gin. Het smaakte echt heel lekker. Ietsje opge-

warmd trok ze aan de riem van haar jas en liet die van zich af glijden. Ze voelde zich wat meer ontspannen.

‘Had je een begrafenis?’ vroeg Clara, knikkend naar Holly’s zwarte jurk. Daardoor schoof haar nichtje ongemakkelijk heen en weer en speelde ze met het einde van haar paardenstaart. Eerder die dag had ze nog gedacht dat het de perfecte outfit was voor het feestje. Het was een oude jurk, ze wist niet hoeveel jaar ze hem al had, maar hij had een klassieke pasvorm, gemaakt van een praktische stof die niet kreukte. Hij was keurig: hij kwam tot net boven haar knieën en de hals dook niet dieper dan haar sleutelbeen, maar hij liet wel haar tere witte nek zien. Holly keek naar haar zwarte tennisschoenen met de platte zolen. Ze zaten lekker. Zelfs na een avondje uit deden haar voeten geen pijn, maar haar schoenen waren niet zo mooi als de fonkelende rode stiletto’s die haar zus die avond aan had gehad. Wat was er toch met haar gebeurd? Ze slikte. Een paar jaar geleden had zij ook iets hips en kleurrijks aangetrokken.

‘Ik was op de kerstborrel van werk. Pap viert die altijd vroeg, omdat het designbureau het altijd zo druk heeft tijdens december.’

‘O.’ Clara knikte, maar haar mond trok zich samen. ‘Was het niet gezellig?’ Ze nam een slok gin en keek Holly bemoeidigend aan om hetzelfde te doen.

Holly volgde haar voorbeeld. ‘Niet echt. Ik...’ Ze sloot haar ogen, maar deed die weer open toen ze het beeld zag dat ze al de hele avond probeerde te vergeten. Ze kon het nog steeds niet geloven. Zelfs na de lange reis naar Sunflower Island voelde ze zich niet minder overrompeld. Of minder beschamd, of onbeschrijfelijk gekwetst. Ze nam nog een slok.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Jade voorzichtig.

Clara schudde met haar hoofd.

‘Ik denk dat dit iets met Lucinda te maken heeft?’ De stem van haar tante klonk gespannen en verborg amper de afkeu-

ring die ze voelde voor Holly's tweelingzus. 'En je vriendje, die Italiaan... Marcel Manero, toch? Wat is er met hem gebeurd?'

Ze sloot haar ogen terwijl een eenzame traan over haar wang gleed. 'Ik denk dat hij nog steeds met Lucinda aan het tongen is onder de mistletoe in het kantoor.'

Er viel een korte stilte voordat alle vrouwen tegelijkertijd begonnen te praten en Holly vermoeid achterover zakte in haar stoel. Hun gezichten stonden geschokt, maar hadden niet de veroordelende blikken die haar collega's wel hadden gehad.

'Je zus zoende je vriendje?' vroeg Clara, die verbaasd klonk. 'En Marcel zoende haar ook?'

Holly haalde haar schouders op. 'Blijkbaar hebben ze al weken wat met elkaar.' Marcel had alles bekend zodra ze hen betrapt had. Het enige waar Holly aan kon denken waren de avonden waarop hij haar had gebeld en zei dat hij het te druk had om haar te zien. Was hij toen al met Lucinda bezig geweest? Ze woonde samen met haar zus, maar ze waren zelden tegelijkertijd thuis.

'Ik wist dat je zus egoïstisch was geworden, maar ik had nooit gedacht dat ze ook harteloos was,' zei Clara woest.

Holly wilde Lucinda bijna verdedigen. Het was een gewoonte die er na zevenentwintig jaar zo diep ingesleten was dat het een reflex was geworden. Maar ze kon zichzelf er niet toe brengen om haar deze keer te vergeven. In haar handtas ging haar telefoon weer af en ze boog zich voorover om hem te pakken. Lucinda's naam schreeuwde om aandacht op het scherm, voordat Clara de telefoon uit haar hand griste en haar wegdruckte. 'Ik zou in de verleiding komen om haar te blokkeren, maar dat is aan jou.' Clara keek streng. 'Wat er ook gebeurt, ik denk dat je er een nachtje over moet slapen voordat je gaat beslissen wat je te doen staat.'

'Dat weet ik al.' Voor het eerst die avond beurde Holly een

beetje op. 'Ik zou hier graag een paar weken willen logeren, als dat mag.'

'Bij mij?' Clara keek opgetogen.

Holly liet haar hoofd zakken. 'Ik heb vakantie nodig. Iedereen in het kantoor heeft gezien wat er vanavond gebeurd is, en eerlijk gezegd kan ik ze niet onder ogen komen. Ik wil nog niet terug. Ik vraag pap wel of ik dagen mag opnemen, ik heb dit jaar amper vakantie gehad. Ik moet bedenken wat ik met mijn leven wil.'

'Ik zou als eerst die ontrouwe Italiaanse vlerk dumpen,' adviseerde Sally. Door haar irritatie werd haar accent sterker.

'O, dat heb ik al gedaan.' Holly trok een grimas terwijl ze aan dat moment terugdacht. De borrel werd gehouden in de ontvangstruimte van het designkantoor van haar familie, en hoewel de minnaars waarschijnlijk dachten dat ze discreet waren door te zoenen aan het einde van de gang links van de grote ruimte, hadden alle tachtig gasten de ruzie gehoord nadat Holly ze had betrapt. Ze voelde haar wangen rood worden toen ze Marcels woorden herleefde.

'Ik kon het niet helpen, *dolcezza*. Ze is zo...' Hij had geargeld, misschien op zoek naar de juiste woorden. 'Bruisend, zo mooi.' Naast hem had Lucinda gebleesd, waardoor ze nog knapper werd. Haar blonde haar golfde glanzend over haar schouders en benadrukte haar *spray tan* en haar fonkelende rode jurkje. Marcels blik was tussen hen heen en weer geschoten en Holly had instinctief aangevoeld wat hij dacht.

Hoe kunnen jullie familie van elkaar zijn, laat staan een een-eiige tweeling?

'Ze is inderdaad mooi,' had Holly met vlakke stem gezegd, ook al brak haar hart vanbinnen.

'En spannend, zo impulsief. Een vrouw die precies weet wat ze is en wat ze wil van het leven.' Omdat hij zich gesterkt had gevoeld door haar instemmende woorden, was Marcel verdergegaan met zijn lijst van Lucinda's verdiensten, totdat

Holly haar emoties niet meer onder controle kon houden. Ze was plotseling geëxplodeerd en had hem in zijn gezicht geslagen, een rode plek achterlatend.

Die daad had haar geschokt, het paste niet bij een vrouw die het gewend was om in de achtergrond op te gaan. Voorspelbaar genoeg was haar vader Lucinda te hulp geschoten. Maar dat verbaasde haar niet. Sinds hun moeder was overleden toen ze pas eenentwintig waren en Lucinda dat niet kon verwerken, had hun vader zich beschermend opgesteld tegenover haar zus. Dus was Holly gevlucht. Ze had het feest in tranen verlaten. Ze was weggerend in haar platte schoenen en saaie jurk, door de menselijke tunnel van collega's en cliënten die haar vernedering waren komen aanschouwen.

‘En terwijl ik wegging,’ vertelde Holly Clara en haar vriendinnen, ‘terwijl ik mijn kleding in een koffer proppte voordat de taxi er was of Lucinda thuiskwam, terwijl ik keek welke trein en veerboot ik moest pakken, viel iets wat Marcel had gezegd op zijn plaats.’

‘Wat dan, lieveling?’ vroeg Clara, terwijl ze Holly's glas vulde met een flinke scheut gin en een beetje tonic.

Holly zette het glas aan haar lippen en sloeg het achterover, het kon haar niet schelen of ze dronken werd. ‘Ik besepte dat hij gelijk had,’ gaf ze toe, wetend hoe waar die woorden waren. De werkelijkheid die ze al te lang had genegeerd. ‘Ik ben saai en ik weet niet wie ik ben of wat ik van mijn leven wil. En wat nog erger is, is dat ik niet weet hoe ik erachter moet komen.’

‘Maak je daar maar geen zorgen om, schat,’ zei Clara, die op haar hand klopte, terwijl de rest van de vrouwen van het wit naar elkaar grijnsden. ‘Ik vermoed dat er veel minder waarheid in die woorden zit dan je denkt. Maar het is iets waarbij wij je kunnen helpen.’

‘O, jeetje,’ fluisterde Holly, terwijl Dee wederom een enorm drankje voor haar inschonk. Ze vroeg zich af wat de komende paar weken voor haar in petto hadden.